

trængende Nødvendighed har denne Sag ikke fra et hygieinisk Synspunkt betragtet, at der skulde være Anledning til at gribe ind og paabyde den; men Sagen har jo kun ligget saaledes for, at der er Spørgsmaal om, hvorvidt Vugbrænding kan tillades i enkelte Tilfælde, hvor det maatte ønskes. I den Henseende maatte der vel nærmest være Spørgsmaal om, hvorvidt den Af dødes Nærmeste ønskede det, men vel ogsaa i flere Tilfælde, hvorvidt der i de efterladte testamentariske Bestemmelser af den Af døde selv var udtalt noget Ønske i saa Henseende, Noget, man undertiden ser Exempler paa, ialtfald andre Steder. Det, der foreligger for Justitsministeriet, er altsaa, hvorvidt en Tilladelse af denne Natur kan opnaas og bør gives. Forsaa vidt angaar Sagens hygieiniske Side indhentes Sundhedskollegiets Erklæring, saaledes som den ærede sidste Taler omtalte, og ifølge Indholdet af denne har Justitsministeriet egentlig ikke for sit Vedkommende nogen Anledning til at modsætte sig, at en Tilladelse af denne Natur gives, selvfølgelig dog paa den Maade, at visse reglementariske For skrifter iagttages. Det vilde kræves baade af hygieinisk Hensyn og ogsaa af almindelige Politihensyn, at en saadan Vugbrænding, hvis den skulde finde Sted, ikke kunde foregaa undtagen paa Steder, der ligge temmelig afsides, og iøvrigt under Jagttagelse af Forholdsregler, der holdt borte Alt, hvad der kunde anses for anstødeligt. Men forinden man fra Justitsministeriets Side kunde finde sig foranlediget til nærmere at iærkfatte Samraad med Sundhedskollegiet angaaende, hvorledes man nærmere skulde formulere de Forordninger, der saavel i hygieinisk Henseende som af almindelige Politihensyn maatte opstilles, for at en saadan Tilladelse kunde gives, var det jo naturligt at indhente Kirke- og Undervisningsministeriets Erklæring over Sagen, idet det jo, forsaa vidt Sagen fra den Side maatte møde afgjort Modstand, og forsaa vidt det navnlig blev fastholdt, at det ikke kunde tillades Folkekirkens Geistlige at deltage i en saadan Begravelsesmaade, idet mindste foreløbig ikke vilde have nogen Interesse af at gaa videre i Sagen. Sagen tilfillede derfor fra Justitsministeriet det andet nysnævnte Ministerium, og efter Beskaffenheden af det Udfald, som Sagen har faaet der, har der ikke været nogen Opfordring for Justitsministeriet til at komme tilbage til den. Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, forsaa vidt jeg paa Justitsministeriets Vegne skal hyltre mig over dette Spørgsmaal.

Ministereren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Efterat Andragendet fra Foreningen for Indførelsen af Vugbrænding fra Justitsministeriet var sendt til Kultusministeriet, ansaa dette det for rigtig og naturligt at spørge de kirkelige Autoriteter, hvorledes de vilde tilraade Ministeriet at stille sig ligeoverfor dette Spørgsmaal, idet ogsaa jeg mener, at det vilde være det Afgjørende for Sagens Fremme, om Folkekirkens Præster kunde faa Tilladelse til at deltage som saadanne ved Vugbrændinger. Efter den Erklæring, som indkom fra Landets Biskopper, formerte Ministeriet, at man saaledes som Stemningen nu var, maatte modsætte sig Sagen. Man svarede derfor Justitsministeriet saaledes, som det er angivet i Andragendet, at man ialtfald for Diebliffet ikke saae sig foranlediget til at lade de Nødvendige rituelle Forandringer indføre i Folkekirkens Begravelsesceremonier og i det Hele taget ikke sandt sig foranlediget til at tillade, at Folkekirkens Præster fungerede ved saadanne Veiligheder. Grundene ere forøvrigt i al Korthed omtalte i Andragendet, og da det høie Thing altsaa har kunnet gjøre sig bekendt med disse, ser jeg ikke nogen særlig Grund til at holde nogen længere Tale i den Anledning. Jeg skal dog bemærke, at jeg ikke tror, at det med Rette kan siges, at der er en almindelig Stemning i de større europæiske Lande, der gjør sig gjældende i den Retning, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goos) mente. Jeg tror det ikke; det er kun ganske enkelte Steder, hvor Vugbrændingen er bleven tilladt, og meget faa Tilfælde, hvor den er bleven benyttet. Jeg tror, at Ministeriet har Ret i, at det ikke vil være hensigtsmæssigt for os at gaa i Spidsen i denne Sag, og det vilde vi omtrent komme til at gjøre, hvis vi gav Tilladelse til Vugbrændingens Indførelse, og denne i større Omfang blev benyttet i Praxis. Heller ikke tror jeg, at Ministeriet har Uret i sin anden Hovedgrund, at det for den store Mængde af Folket her i Landet vilde stille sig som noget Forærgeligt, om Vugbrændingen blev indført. Det er ganske vist, at jeg ikke absolut kan afgjøre, om det virkelig forholder sig saa eller ikke, men min Opfattelse af Stemningen er den, at det vilde vække ikke ringe Forærgelse, om en saadan Tilladelse blev given og blev benyttet i Praxis. Men endelig, hvad der for mig rent personlig er en meget væsentlig Grund til ikke at interessere mig for Sagen, er, at jeg ikke har den mindste Tro paa, at den har nogen Betydning i hygieinisk Henseende. Jeg er fuld-